

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Στο προηγούμενο φύλλο του Μπουκέτου δημοσιεύσαμε την παθητική επιστολή της κυρίας ντι Τουρβέλ στον αγαπημένο της. Σήμερα δημοσιεύουμε την επιστολή της προς τον σύζυγό της κ. ντι Τουρβέλ, πρόεδρο τότε των συζυγών του Σαρκοάνα... 'Η σημερινή επιστολή της γράφηκε ως συνέχεια, επάνω-κάτω, της προηγούμενης και συγχρόνως μ' εκείνη).

Φίλε μου, Στην βραδιά αυτή ώρα, που πρόκειται οι γυναίκες να παρουσιαστούν στον Υπέροχο Κριτή μας, θέλω ν' ανούσω την καρδιά μου σε σένα... Πίσταψέ με, οί θερμοκρασιολόγ...

Ναι... Μην σκεφτείς ούτε στιγμή ότι τα λόγια που θα διαβάσεις παρακάτω είναι φρενίτικα κι' αυτά, όπως φρενίτικα φάνηκε στη ζωή της κι' εκείνη που τάγραφε...

Στάθηκε προδότρα κι' άπιστη απέναντί σου... Μά σοσδηρίστε κι' άν δασκιστείς σε μένα, πισταψε τα λόγια μου... Δεν πρόκειται να ζήσω άλλο, για να σου χρησιμεύω και η φρενιά... Όχι...

Θά σοδ μιλώσω ειλικρινά... Ακουσέ με: Πάνε λέντε χρόνια από τότε που με ξεστράφησε απ' την επαρχία μου... 'Ηρθες ξαφνικά μιά μέρα στην ήρωη κι' ατόμαρη πόλη που ζούσα, για λόγους ύπνευσις έκτακτους, και κι' με πρωταντικρυφες...

Σοδ άρεσα... Πολλές φορές μου τόπεες...

Με ζήτησες απ' τους άπολιτούς γονείς μου, και με μεγάλη τους χαρά άκουσαν την πρότασή σου...

'Εγώ... Ούτε καν με ρώτησαν!... Τι ήμουν εγώ τότε; Ένα άμαθιο από κόσμο κωμικοσοφικό, που δεν ξεκόλλησα ποτέ απ' της μαμάς μου την ποδιά...

Ναι, έλεγαν εκείνοι; Ναι, έλεγα κι' εγώ... Όχι, εκείνοι; Όχι, κι' εγώ...

'Ετσι, λίγον καιρό κατόπι, δεθήκαμε με τα δεσμά του γάμου... Κι' άμέσως την επομένη μέσα στρωσθήκαμε κοντά σου με δουλιά, σαν κλωσοσπούλι στις φουρφούρες της μητέρας σου... 'Ηξερα για τη ζωή και για τον γάμο, σοα μάθαινα στην εκκλησία απ' τον καλόκαρδο, μιά αγράμματο παπά μας, κι' σοα μάθαινα στο σπίτι απ' τη γλυκεριά μου, μιά πιο άφορμωτη άκουα μητρούλα μου.

Πρόθυμα και στεργικά με σκέπασε ο ύπνος σου, άγαπητέ μου φίλε, κι' έβρισκα πάντα κοντά σου προστασία και γαλήνη, εγώ ή άμαθιή κι' αβία επαρχιωτοπούλα...

Μιά μέρα όμως ξαφνικά — είχαν περάσει και δυό-τρία χρόνια απ' τον γάμο μας — έννοιωσα μέσα μου μιά αλλαγή αλλόκοτη... Ναι... 'Ένοιωσα μιά κίερα άφορμη και μιά ακατανόητη άνησυχία, βλέποντας και ότι δεν ικανοποιούσαν την ψυχή μου τα λόγια σου κι' η στάσις σου...

Πώς να σοδ το εκφράσω!... Νά... Μοδ φανόκωσαν ψυχρά τα λόγια σου... 'Εγώ τά παρούσα πιο τρυφερά, πιο θετικά... Με λυγόνε η πάντα σοβαρή και άξιοπρεπή σου στάσις... 'Εγώ σ' ήθελα γινεά να μ' αρχικαλιάζεις και να νοιώθο πιο συχνά στα χείλη μου τη γλόγα των χελιδών σου...

Δεν καταλόβαινα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, τότε... Μά τώρα ξερω και τί ήταν η απότομη εκείνη αλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

'Ηταν... 'Ηταν το πρώτο ζήνημά μου στη ζωή... Ναι... 'Αρχικά κι' εγώ σιγά-σιγά νά ξενάσω απ' τη νάρχη που μ' είχε κυριέψει τόσα χρόνια, σοα ξηρία και και στην απόμακρη γωνία μου...

'Ηταν τραγικό, άγαπητέ μου φίλε, το ζήνημά μου αυτό... Δίχως άκουα να ξερω τί ζήτησ, έννοιωθα δλα να μου φταίν, δίχως να φταίν καθόλου... 'Ένοιωθα και κι' σένα τον ίδιο ψυχρό απέναντί μου, ενώ έβρακωλουθούσες να είσαι πάντα σταργικός και πάντα ύγε-νικός...

Είχα άλλαξει, βλέπεις, εγώ, ενώ εσύ έμενες ο ίδιος! Τά ύψηλά καθήκοντά σου δεν σ' άφιναν ν' αντιληφθής την ψυχική μου άναστατόσι και της καρδιάς μου τις ταραχές... 'Εφενγες προί για τό γραφείο σου και σ' εδούαζε ως την πόρτα, λαχταρισμένη για την άναζούση σου και διαραμένη για τη γρήγορη έπιστροφή σου.

Σοδιδνα το πρόσωπό μου, μ' έναν κρυφό πόθο στην ψυχή μου, να νοιώσω τα χείλη σου στα δικά μου. Μά σ' άφηρημένα μοδλέγες εδωθεβούαζε, νοδίνε ένα ψυχρό φιλ στο μέτωπο, κι' έφενγες σκεφτός για τη δου-λειά σου...

Πάλαμα καιρό, μήνες ολόκληρους συνέχεια, μ' αυτό το ζαφνικό μου πάθος... Ζήτηγα να μ' ένισχύσεις στον άγονα μου έκεινον, στον σκληρό άγονα της ψυχής και του μυαλού μου, της καρδιάς μου και του λογι-

κού μου... Τοδ καιόν όμως...

Σέ είχαν ρουφήξει ή διογραμίες σου έσένα, κι' ή φρέσι ή άμείλιτη έμένα... 'Εμείνα μονάχη και δίχως ύποστηρίξει στον άγονα αυτόν άγωνα, και... λήγισα!...

Ναι... Με λήγισε ο Πειρασμός... Την τρυφερότητα που διάραγε ή ψυχή μου από σένα, τη βοήθα — άθελά μου — απ' τον 'Άλλο!... Τη ζήταγα από σένα μήνες πολλούς συνέχεια, και σ' — άθελά σου — μου την άρνιούσαν!...

Κι' είχαμε κι' οί δυο μας δίχρη...

Είχες περίσοια χρόνια εσύ στα γκριζα μαλλιά του κεφαλιού σου, κι' είχαν σκληρύνει και κήθε τρυφερό άσθημα μέσα στην ψυχή σου. 'Εμείνα πάλι μοδλεικαν τ' άπαραιτήτα έκεινα χρόνια που, αφρονότας απ' τη γράψι μου, θα μ' άφιναν την πείρα και τη λογική τους...

'Ησουν γριζός απ' την ήλικία, κι' ήμουν άμάθητη παιδοδλα...

Κύλησα στο βούρκο το τόσο όνομά σου...

Και μάτονε ή καρδιά μου για τη φοιχτή αυτή κατάντια μου...

'Ο σεβασμός μου, ο δίχως δοια για σένα, δυναμώνε τη φλόγα μου και τη φραμακερή μετάνοια μου... Κι' σοο με λέρωνε ή άμαρτία, τόσο πιο καιτερα έννοιωθα τα δάκρυά μου!...

Πόσο ύπόφερα, Θεέ μου, και πόσο ύποφερό άκουα!...

Πολλές φορές, ενώ τρώγαμε, κυριέμουν απ' την τήνη τη σκληρή και τάρανα μετροστά σου. 'Η γλώσσα μου δενόταν και κόμπιαζε ή λαλιά μου. 'Ερριχνα στα μάτια μου δουλές ματιές ένόχου, που ζήτηει τη συγγώμη με λαχράρα, κα ζήτηει συγχρόνως και μιά ήθικη έν-σχυρι για να μην ξαναλινίση...

Ούτε το ένα έννοιωθε, μά ούτε και το άλλο!...

Το άπονηρευτο μυαλό σου τάβρισκε δλα μέλι-γάλα... Και της ψυχής μου τις φουρτούνες τις νόμιζες κλομισμούς ύγείας... Μοδλέγες για καιροδ άέρα έξοχής, την ώρα που σε ζιέτενα, με τη ματιά μου, να προσέξεις έπί τέλους τον ψυχικό μου σαραγαμό...

'Η δικαίη και άνδρικη φιλοτιμία σου θα ένε τόρα πατωμένη... Θα σούλιάζει απ' τον πόνο της... Θα τη φλογίζει αίτσια ή καιτερή κηλίδα της ντροπής, που της προσέθηκε στο ήθικό μου κατακαύλισμα στο βούρκο της ντροπής...

Μά έννοιω σου, άκριθέ μου φίλε...

Πληρώνο εγώ με αίμα τα χρέη μου απέναντί σου... 'Αφοδ μου σπάραζε άμείλιτα την ψυχή, εκείνος που την έλκυρε από σένα, συμπληρώνο κι' εγώ ή ίδια τόρα τον ήθικό μου σαραγαμό, με τη φοιχτή αυτή έξομολόγη-σί μου...

Κι' όχι αυτό μονάχα...

Μά άποτελειώον με φαρμάκι μιά ζωή λιγόχρονη, άλλα πολυφραμακεμένη, τη δική μου τη ζωή!...

Ναι... 'Ηπα προ δάιγου δηλητήριου... Και θάμα πτώμα και δταν θα ελίνης την άγαναχτισμένη σου μα-τιά σ' αυτές τις γραμμές του πόνου και της τύφωσης... 'Έννοιω σου, άκριθέ μου φίλε...

Θά είσαι και ικανοποιημένος τόρα... 'Ο πληγωμένος σου έγωισμός κι' ή άνδρικη άξιοαρεμία σου γρήγορα θα χορτάσουν απ' την ικανοποίησή που τους δίνω...

Γιατί ή ψυχή μου ή προδότρα μάτισσε απ' το κωρευ-λιασμό της... Και την κωρευλιασαν αυτά τα ίδια χέρια του άνάξιο αγαπημένου μου: Προδόθηκε από κείνον αή-τη που πρόδωσε έσένα...

Το λερωμένο απ' την άμαρτία κορμί μου θα σαρα-χτη σε λίγο — άρχισε κιόλας να σαράζεται — απ' το φαρμάκι που κατάντια...

Βλέπεις;... Τώρα μονάχα άπομασιζώ να σοδ μάθο τη ντροπή που σε κηλίδωσε... Μά μην άνησυχείς καθό-λου και... Γιατί τόρα μηκέ ο Χάρος έκδικητής της άνδρικής τιμής σου!...

Ναι... Σε ικανοποιεί ο Θάνατος για τη φοιχτή δια-γωγή μου...

Είνε δικαίος ο Θεός, άκριθέ μου φίλε... 'Η σκέψι του και ή δικαιοσύνη του έδσαν τη γλώσσα μου από και-ρό κι' έτσι δεν έμαδες νορίτερα τη διαγωγή μου... 'Ι-σως να με συγχωρούσε ή πονεμένη σου ψυχή και να γλύ-τωνά μ' αυτό τον τρόπο τη δικαίη τιμωρία μου...

Μά δεν το θέλησε ο Θεός αυτό... Γιατί;...

Γιατί οί φταίχτες πρέπει να πληρώνουν, και κάθε έ-πεικεια απέναντί τους πληρώνει και προσβάλλει την ιδέα της Δικαιοσύνης!...

'Ας με κριέει ο Κριτής... 'Εσο συχώρεσε με!... Πεθαίνω...

